

Kristína Daňová, 23 rokov, Brestov

Nikdy ťa neopustím

Predstavovala som si to inak. Nie takto.

Karolína si poslednýkrát prešla kefou po vlasoch. Pozrela sa do zrkadla – vlasy ryšavé, nos pehavý, pery červené... Ustrojiť sa vedela perfektne, vyzdvihla svoje dokonalé vábivé krivky. Siréna sa pripravila do práce – tu nastal ten moment – DNES JE MÔJ DEŇ.

Už vtedy som čosi tušila. Bola mi zima a telo sa mi triaslo. Myslela som si, že je to zo vzrušenia. Verila som, že za to môže myšlienka na Karola...

Mala pred sebou bežný deň, aspoň si to myslela. To ešte nevedela o mne. Vtedy si Karolína myslela, že je život ako hra. Myslela si, že s dobrou stratégiou vyhrá každý deň. Mýlila sa. Život nie je hra, život je boj. **Ak si nedáš pozor, prídem si aj pre teba, to si pamätaj.** Vráťme sa ku Karolíne. Tá už opúšťala byt, obutá v drahých lodičkách z butiku, ktoré si kúpila minulý týždeň. Šťastie, že si ich dnes obula, stálo ma to menej námahy.

Nemala som si ich obúvať, nemala som si ich kupovať. Keby som bola tušila. Nepotrebovala som ich, aj tak ma stáli primnoho... Prečo som sa nesklonila nad mužom na ulici? ...AU!

Zišla schodmi, vždy sa bála výťahov. Mne nevadí, keď sa bojíš, mne nevadí, keď sa vyhýbaš veciam, z ktorých máš strach, aj tak mi neujdeš.

Z prvého poschodia je to celkom tridsať schodov, **počítam každý jeden krok, každý úder opätkov na podlahu, aj ten TVOJ.** Vyšla do povetria a vietor jej rozvial nepoddajné ryšavé vlasy.

Musím vyčkať, kým si ju odtrhnem, kým ju ochutnám. Musím ešte chvíľu zotrvať.

Ty si čakal a ja som netušila... A tu je také ticho, také iné ticho, ktoré mrazí.... Keby som len vtedy odolala. A nie len vtedy. Keby...au!...keby....som sama?....počkať, kto to je?....nie!

Konečne vošla do svojej kancelárie. Tá jej suknička...skoro na nej praskla, aká je chutná.
Vedel som, že sa to dnes podarí, tak dlho som čakal!

Vošiel Karol, jej kolega. Jeho myšlienky boli - primitívne - to sa mi páči.

A je to tu, ako ju láska, ach! To bolo rýchle, šlo to ako po masle! Vedel som, že ju zlomí,
vedel som to!

Bola taká vyplašená, že si na podlahe zabudla nohavičky a utekali spolu na obed.

TERAZ PRICHÁDZAM NA SCÉNU JA. JA – ja rozhodujem. Nikto iný, iba ja. Bez krstu si
nič, bez ľútosti si nič. JA a nik iný ťa nečaká, pretože TY si nič. Nemáš šancu, podľahneš a
vtedy prídem. Objavím sa. Pamätaj, ja nespím, v tom sa rodičia nemýlili.

*Nie, nemýlili sa...boli!...pusti!...kde?...nie...nebudem viac nikdy robiť...už
nepodľahnem...pusti...von!*

Prečo by som púšťal ulovenú dušu?

Večný boj pokračuje. Nikdy ťa nenechám. Nikdy neprestanem. Nemáš nádej, nemáš nič. Ja
som tvoja prítomnosť, tvoja budúcnosť. Pretože nie ON JE. Len JA, JA, JA A LEN JA SOM.
On ťa láka menej vábne, ja chutím ako jahody s čokoládou a hovorím vášnivo. Nosím krátke
sukne a biele košele. Kráčam a vyčkávam, čakám na tvoj hriech, ktorý bude posledný, ktorý
ťa privedie ku mne. Pamätaj, vždy som pri tebe, spím s tebou v jednej posteli, umývam si s
tebou zuby a pozerám večerný program. To ja som tvoj vnútorný hlas, mňa počúvaš a pri tom
vieš, ako to dopadne. Vieš, že vášeň do minúty vyprchá a potom prídem JA. Si smiešny,
človek. Smiešny vo svojej chorobe. Smiešny vo svojej slabosti.

A TY, čo teraz čítaš, aj na teba sa teším.